

"อ้ายอ้ม ยิ้มเข้าไปเถอะไอ้ธรรเธีย"

ผมชื่อ 'ธร' ครับ มาจากชื่อเต็มๆ ว่า 'ธรณิน' ที่มีความหมายว่าแผ่นดิน เป็นแผ่นดินที่เงยหน้ามองท้องฟ้าตลอดไป

ว่าแต่เมื่อกี้ไอ้แสมมันพูดว่าสายแล้ว

สายแล้ว? ผมอ้าปากค้างขณะจ้องนาฬิกาที่ติดอยู่ตรงผนังห้อง

ฉิบหาย!

ไอ้แสมไม่รอผมด้วยซ้ำ มันคว้าเนกไทและกระเป๋าเสร็จแล้วก็รีบกระโจน

ออกจากห้องไปทันที ผมจึงรีบขอยเท้าตามมันไปติดๆ

ปีที่เอสตอนเข้าวันธรรมดาเป็นอะไรที่รอกส์สุดๆ สภาพผู้คนเบียดเสียดกัน จนแทบจะรวมร่างได้ ยั่งดีหน่อยที่เป็นตอนเช้า กลิ่นกายยังค่อนข้างสดชื่น หากเป็นตอนเย็นผมคงได้ขาดอากาศหายใจอย่างไม่ต้องสงสัย ใช้เวลาไม่นาน ผมกับไอ้แสมเพื่อนรักก็หลุดออกมาจากปีที่เอสเมื่อถึงสถานีซึ่งเป็นจุดหมาย

"ข้าอะ ชาลันฉิบหายมึงเนี่ย"

ไอ้แสมมันหันมาแสวมก่อนจะกระตุกข้อมือให้ออกวิ่ง

"ไอ้เปรตเอ๊ย ใครจะไปสูงเป็นเสาไฟฟ้าเหมือนมึงวะ"

ผมย่อจนงูม เหลือบตามองเพื่อนสนิทที่สูงเลยไหล่ผมไปไกล ให้พูดกันตรงๆ ผมสูงประมาณหัวไหล่มัน ทั้งๆ ที่ตอนมัธยมต้นส่วนสูงเราไม่ได้ห่างกันขนาดนี้ แต่เวลาแค่สองสามปีทำให้มันสูงใหญ่จนผมนี่ก็อิจฉา ผมวิ่งไปหอบไป เพราะความยาวของขาที่ต่างกันมาก ไอ้แสมคงเห็นใจถึงชะลอความเร็วลงบ้าง แต่มันก็ทำให้ผมหอบอยู่ดี

แปดโมงจะครึ่งแล้วเมื่อผมก้มมองนาฬิกาบนข้อมืออีกครั้ง

"ยินดีต้อนรับนิสิตใหม่ทุกคนสู่รั้วของมหาวิทยาลัย ผมในฐานะนายกสโมสรนิสิตและเป็นรุ่นพี่ปีสี่ ขอเป็นตัวแทนพี่เก่าและน้องๆ ปีอื่นๆ ทุกคน ในการกล่าวต้อนรับนิสิตใหม่ในปีการศึกษานี้"

เสียงทุ้มอันคุ้นเคยดังมาจากระยะไกล ทำให้ผมต้องรีบขอยเท้าอย่างว่องไว เพื่อไปยังจุดหมาย

"ขอให้รับรู้ว่าตอนนี้พวกคุณทุกคนคือส่วนหนึ่งของคณะแล้ว ต่อจากนี้ไป

"ฮะ"

"เฮ้ย"

โครม!

จังหวะที่ก้มหน้าก้มตาจัดเครื่องแต่งกายตัวเองให้เรียบร้อยนั้นแหละ ใครสักคนก็วิ่งมาด้วยความเร็ว กระแทกผมจนถึงกับถลาไปข้างหน้า แล้วชนกับโต๊ะที่ตั้งอยู่บริเวณหลังหอบประชุม แน่แน่นอนว่าเสียงมันดังมากพอ จะทำให้นิสิตที่นั่งอยู่แถวหลังๆ หันมามอง ดีที่หอบประชุมแห่งนี้กว้างขวาง พอสมควร ไม่อย่างนั้นคงได้อายชายหน้าคนทั้งหอบประชุมอย่างไม่ต้องสงสัย

พี่! ปีสองกรุณาเข้ามาช่วยพุงผมให้ลุกขึ้น ส่วนไอ้คนที่ชนผมก็รีบเอ่ยปากขอโทษขอโพย

"เป็นอะไรหรือเปล่าครับน้อง"

พี่! ปีสองถามกันเชิงแซ่ ไอ้แสบที่ล่องหนไปก่อนหน้านี้อีกโผล่มาพอดี ผมเลยตอบคำถามพี่ปีสองด้วยการส่ายหน้าแล้วคว่ำแขนไอ้แสบที่ช่วยพุง

"เกิดอะไรขึ้น"

เสียงทึมของใครบางคนดังขึ้นจากด้านหลัง

เสียงนั้น!

ผมตัวชาวาบ ส่วนมือก็เย็นเฉียบจนไอ้แสบจับสังเกตุได้ มันหรีตามองข้ามไหล่ผมไปแล้วกดยิ้มมุมปากทันที

"น้องปีหนึ่งหกล้มครับพี่ฟ้า"

พี่ฟ้า!

ชื่อนั้นทำให้ผมแอบขบแ้มริมฝีปากอย่างไม่รู้จะจัดการกับอาการประหลาดของตัวเองได้ยังไง

"แล้วน้องเป็นอะไรมากรีเปล่า"

'น้อง' ถูกรรดาพี่! ปีสองดันให้หันกลับไปด้านหลังเพื่อให้พี่ฟ้า มองสำรวจ ผมยอมรับว่าวินาทีที่ได้สบตากับท้องฟ้าของผมในระยะประชิดนั้น ทำให้หัวใจผมสั่นไหวอย่างรุนแรง นี่ยังไม่รวมใบหน้าที่ย้อนวูบวาบเมื่อ สายตาคมมองสำรวจไปทั่วร่างกายของผมอีก

"เป็นอะไรมากี่เปล่า"

ผมส่ายหน้าปฏิเสธแล้วยิ้มแหย่เมื่อสายตาคุณนั้นมองผมนิ่ง

"งั้นก็ใส่เสื้อผ้าให้เรียบร้อยด้วยครับ"

ฮะ!

ผมก้มมองตัวเองแล้วถอนใจอย่างบอกไม่ถูก ชายเสื้อนิลติดหลุดออกนอกกางเกง ซ้ำแขนเสื้อยังพับถึงศอก ส่วนเนกไทก็บิดเบี้ยวไม่เป็นทรง ทั้งหมดทั้งมวลต้องโทษไอ้แสนคนเดียวที่พาผมวิ่งจนสภาพกระเซอะกระเซิงขนาดนี้ ผมรีบจัดการตัวเอง ระหว่างนั้นก็แอบทำปากขมุบขมิบบ่นไปด้วยเอาจริงๆ คือผมไม่ได้ทำแบบนั้นเพราะจะกวนโมโหอีกฝ่ายเลย แต่เป็นเพราะชัดเจนจนไม่รู้ว่าจะวางท่าอย่างไรต่างหาก ถึงได้เผลอทำหน้าบูบ๋แบบที่เคยทำเวลาโดนแม่ดู

แต่มันคงผิดเวลาไปหน่อย

"คุณบ่นอะไร"

"ปะ...เปล่าครับ"

ผมรีบส่ายหัวแรงๆ ก่อนจะหันไปทำปากขมุบขมิบคำไอ้ห้าแสนที่ยืนหัวเราะซ้ำผมอยู่ข้างๆ

"ห้องฟ้ามึงนี่ดูฉิบหาย"

ไอ้แสนกระซิบข้างหูเป็นเชิงล้อผม

"เจี๊ยบไปเลย"

"บ่นอะไรของมึงเนี่ยจร"

ไอ้แสนแกล้งพูดเสียงดังจนฟ้าหันมามองอีกครั้ง ผมทำหน้าเหลอหลาเพราะงงว่าตัวเองบ่นตอนไหนวะ พอหันไปเจอตัวต้นเรื่อง มันก็ขยับตาให้ผมที่กำลังผูกเนกไทผิดๆ ถูกๆ

"คุณทราบมั๊ยว่าการแต่งกายถูกระเบียบเขาแต่งกันยังไง"

"พอดีผมรีบวิ่งมา..."

"นั่นคือข้อแก้ตัว"

ผมอ้าปากหวอตอนที่ฟ้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้า เท่านั้นไม่พอ

ปลายนิ้วเรียวยาวยังเอื้อมมาจับเนกไทของผมแล้วผู้ให้ วินาทีที่ที่มัน โนมโบหน้ามาใกล้จนได้กลิ่นดาวดิออฟหอมอ่อนๆ จากตัวอีกฝ่าย ผมยอมรับว่า ผลอดูดกลิ่นนั้นจนเต็มปอด สภาพผมตอนนี้คงยืนตาลอ่ยคล้ายคนสติหลุดแน่ๆ

"การแต่งกายให้ถูกระเบียบเป็นถูกระเบียบขั้นพื้นฐานของมหาวิทยาลัยเรา เพื่อที่จะให้ทุกคนรู้หน้าที่ของตัวเอง เขาถึงให้คุณใส่ชุดนิสิตเพื่อเป็นการย้ำเตือนถึงหน้าที่ของคุณ นี่เป็นเพียงกฎเล็กๆ น้อยๆ เพื่อเป็นการปรับพื้นฐานให้พวกคุณเรียนรู้ที่จะใช้ชีวิตภายใต้ถูกระเบียบ เพราะสังคมภายนอกที่พวกคุณต้องออกไปเผชิญตอนเรียนจบมันยิ่งกว่านี้หลายเท่า ซึ่งคุณต้องยอมรับสิ่งเหล่านั้นให้ได้"

เสียงทัมอธิบายเนิบนาบ ขณะเดียวกันก็ทำหน้าที่ผูกเนกไทเจ้าปัญหาให้ผมอย่างคล่องแคล่ว

"..."

"ไม่มีใครคอยฟังคำอธิบายของพวกคุณหรอกนะว่าทำไมถึงมาทำงานสาย หรือทำไมถึงแต่งกายไม่ถูกระเบียบ ชีวิตจริงไม่มีคำว่าให้อภัยหรือหยวนๆ กันไป เพราะถ้าหากเขาไม่พอใจ เขาก็มีสิทธิ์ไล่คุณออก หรือไม่ก็ตัดเงินเดือนคุณ จำไว้ว่าในโลกของการทำงานจริง เหตุผลหรือคำอธิบายจะไม่มี ความหมายเลย หากว่าเจ้าของเงินที่คุณแบมือรับเขาไม่สนใจจะฟัง กฎเล็กๆ น้อยๆ พวกนี้ จึงเป็นสิ่งที่มีมหาวิทยาลัยเตรียมพร้อมให้พวกคุณมีความเข้มแข็ง พร้อมที่จะใช้ชีวิตภายใต้แรงกดดันของสังคมภายนอก..."

เสียงพี่ฟ้าผ่าฟังกะมัด

ผมยืนแข็งเป็นหินจนไอ้แสนมันสะกิดที่ไหล่ นั่นแหละถึงเพิ่งรู้ว่า พี่ฟ้าผละถอยหลังออกไปแล้ว ไม่ต้องสงสัยอะไรก็รู้ว่าตอนนี้ตัวเองจุกแดง หน้าแดงแค่ไหน พี่ฟ้าทำหน้าแปลกใจที่เห็นอาการประหลาดของผม แต่จังหวะนั้น เหมือนมีรุ่นพี่คนหนึ่งเดินมาตาม ร่างสูงใหญ่จึงผละออกไปทันที

พี่ฟ้าไปแล้ว...ไปพร้อมกับหัวใจของผมที่หลุดลอยไปด้วย

"ห้องฟ้าแอดแท็ก"

นั่นคือคำตอบของไอ้แสนหลังจากที่เพื่อนใหม่บางคนเข้ามาถามว่า ผมเป็นอะไรถึงได้นั่งตาลอยเหมือนคนผีเข้าแบบนี้ พอทุกคนได้คำตอบ ที่ชวนให้สงสัยมากกว่าคลายใจ พวกมันก็สายหัวแล้วเดินหนีไป ยกเว้นก็แต่...

"ไม่สบายรีเปล่าธ"

แก๊งสามมอที่ประกอบไปด้วยสามสาวคือหมอน มิม และเมย์ สาวๆ หน้าตาน่าเอ็นดูที่เป็นขวัญใจของพี่ๆ เพราะทั้งหน้าตาและมารยาทบอกเลยว่า ดงงามสมตัว

"เราโอเค"

ผมพยักหน้ายื่นยันจนสาวๆ หมดความสงสัย แล้วจึงก้มลงไปสนใจ บางอย่างในมือถือต่อ

เมื่อพิธีการต่างๆ ของการประชุมนิเทศน์สิตใหม่ในช่วงเช้าจบลง ตอนกลางวัน พี่ๆ จึงปล่อยให้พี่หนึ่งไปหาอะไรกิน ก่อนจะเรียกกรรมตอนบายเพื่อพาไป สัมภาษณ์และสอนการลงทะเบียนเรียน หลังจากฝากห้องกับโรงอาหารคณะแล้ว ผมเลยมาเดินย่อยอยู่แถวสนามบาสซึ่งอยู่เยื้องๆ กับตึกที่มีห้องทำงานของ คณะกรรมการสโมสรนิสิตคณะ หรือเรียกสั้นๆ ว่า 'ห้องสโมฯ'

"อิง..."

หือ?

ผมทำหน้าเล็กน้อยตอนที่ได้ยินเสียงบางอย่างดังมาจากซอกตึกใต้ห้องสโมฯ เมื่อกวาดสายตามองไปรอบๆ บริเวณนั้นแล้วพบแต่ความว่างเปล่าก็ถึงกับ เสียวสันหลังวาบ ดีแต่ว่านี่คือกลางวันแสกๆ ไม่อย่างนั้นผมคงโกยอำไปแล้ว

"ฟ้า..."

เดี๋ยวนะ!

ผมชะงักปลายเท้าที่กำลังจะก้าวถอยหลัง

ฟ้าจั้นหเรอ

ชื่อนั้นมีอิทธิพลต่อใจผมมาก มันทำให้ขาทั้งสองข้างเหมือนถูกตรึงหมุด อยู่อย่างนั้น

"อย่าพูดเลยฟ้า"

"อิงห้ามผมไม่ได้หรอก"

เสียงนั้น!

ผมค่อยๆ ย่างเท้าไปเจียหูฟังที่กำลังแกง แม้จะไม่เห็นตัว แต่ผมจำเสียงนั้นได้ เสียงของฟ้า ผมยอมรับว่ามันดูไม่ได้สักเท่าไรที่เสียมารยาทแอบฟังคนอื่นแบบนี้ แต่ความอยากรู้อยากเห็นชนะทุกอย่าง ผมกลั้นหายใจตอนที่แอบชะโงกหน้าออกไป เห็นแผ่นหลังของใครคนหนึ่ง

แผ่นหลังนั้นไม่ใช่ของฟ้า แต่เป็นของหญิงสาวที่ดูคุ้นตาคนหนึ่ง

"อิงฟ้า"

เสียงฟ้าเรียกชื่ออีกฝ่าย

ใช่! อิงฟ้า... ฟ้องฟ้าที่เป็นลูกพี่ลูกน้องกับพี่ทัพฟ้า

"อย่าพูดนะฟ้า"

"ผมชอบ..."

ผมนิ่งฟังด้วยใจจดจ่อ

"ผมชอบอิง"

"ฟ้า..."

เสียงฟ้องฟ้าตรงออกมาอย่างอ่อนนอกอ่อนใจ ผมไม่รู้ว่าทั้งคู่มีปฏิริยาต่อกันอย่างไร แต่วินาทีนั้นผมเหมือนคนหูดับ

'ผมชอบอิง'

คำสารภาพของฟ้าดังก้องในหัวผม

ฟ้าชอบฟ้อง

ฟ้องฟ้า ดาวคณะทันตฯ คนดัง

ฟ้า... มีคนที่ชอบอยู่แล้วนั่นแหละ

ผมหลับตานิ่ง เนื้อตัวเย็นวาบไม่ต่างจากลมหายใจที่เริ่มแผ่วเบา

นี่ผมอกหักจริงๆ เหรอวะ

เฮ้อ... เสียใจซะมิด

ผมทรุดตัวนั่งนิ่งตรงกำลังนั้นอยู่นาน โดยที่ไม่รู้ด้วยซ้ำว่าบทสนทนา

ต่อจากนั้นเป็นยังไง เหมือนว่าหูทั้งสองข้างปิดการรับรู้ไปทันที เน้นนานจนกระทั่งได้ยินเสียงฝีเท้าของใครคนใดคนหนึ่งเดินไปอีกทาง และตามด้วยเสียงฝีเท้าของใครสักคนกำลังจะเดินผ่านมาทางนี้

"ถ้าเรื่องของผมหลุดออกไป ผมจะถือว่ามันหลุดออกมาจากปากคุณนะ... ปีหนึ่ง"

พี่ฟ้าพูดใส่กำแพงอีกฝั่งซึ่งตรงกับจุดที่ผมนั่งแปะอยู่ ผมสะดุ้งวามจังหวะที่โพล่งน้ำออกไป แผ่นหลังกว้างนั้นก็เดินผละออกไปไกลแล้ว ผมกุมหัวใจตัวเองแน่นมาก

พี่ฟ้ารู้ว่าผมอยู่ตรงนี้

ผมถอนหายใจเฮือกใหญ่แล้วนั่งแปะลงกับพื้นอย่างหมดแรง

"หวัดดี"

ผมชะงักมือที่กำลังยกน้ำใส่หน้า แล้วเงยหน้าขึ้นสบตากับเจ้าของคำพูดนั้น ในกระจก พอเห็นว่าเป็นใครผมก็ยิ้มให้เจ้าของคำพูด

"ขอโทษที่วุ่นชนมึงเมื่อเช้านะ"

คนที่ชนผมในหอประชุมจนกระเด็นเมื่อเช้านี้ด้วยสี่หน้าดูแกโทษ

"ไม่เป็นไร"

"มึงไม่เจ็บตรงไหนใช่ไหม"

"ไม่"

ผมส่ายหน้าปฏิเสธ ยังเห็นสี่หน้ารู้สึกผิดจริงๆ ก็โกรธมันไม่ลง

"กูชื้อวี"

มันยื่นมือมาเป็นเชิงทักทาย

"หว"

"ยินดีที่ได้รู้จักนะ"

"เหมือนกัน"

เออเว้ย ไข่แวนหนาเตอะตัวบ๊อมๆ นี่ดูแล้วมันก็น่ารักไม่หยอก
ไอ้วิธีก็ยิ่งกว้างเหมือนดีใจเสียเต็มประดาตอนที่ผมยื่นมือไปจับมือมัน

"เมื่อเข้ากูไม่ได้ตั้งใจชนมึงจริงๆ นะ"

มันพูดอีกครั้งด้วยสีหน้าหมองๆ

"กูมองไม่เห็นมึงจริงๆ พอดีหยิบแวนมาใส่ผิดอัน"

ผมพยักหน้าหงึกๆ แล้วตอบว่ามันไปที

"ไม่ต้องขอโทษกูแล้ว กูไม่เป็นไรจริงๆ"

มันยิ้มจนตาหยีแล้วดันแวนตาที่ตกมาอยู่ตรงปลายจมูกขึ้น

"มึงนี่หน้าตลกดีเนอะ"

"อ้อ"

เออมันตลกจริงๆ ด้วยวะ แทนที่จะปฏิเสธเลือกพยักหน้ารับเฉย
ผมพิจารณาของมันชัดๆ แล้วแผลอยิ้มออกมา มันซื้อเสื้อเพื่อไตร่เปล่าว่าะ
ถึงได้ใส่เป็นอิพิธอพนขนาดนี้ ใบหน้ากลมตาดีเหมือนมีเชื้อจีน ท่าทางซื่อๆ
ดูไม่มีพิษสง ยิ้มที่เหมือนแป๊ะยิ้ม น่าเอ็นดูไม่หยอกเลยว้ย

บายแก่ๆ แล้วหลังจากที่เดินสำรวจคณะและลงทะเบียนเสร็จสิ้น
ที่ปีสองก็ปล่อยพวกผมตามอัธยาศัย ดังนั้นจึงมีปีหนึ่งบางส่วนกลับบ้านไปแล้ว
อีกส่วนหนึ่งยังคงเตร็ดเตร่นั่งเล่นอยู่ที่คณะปะปนอยู่กับรุ่นพี่ ถึงตอนนี้
ยังไม่เปิดเทอม แต่รุ่นพี่ปีอื่นๆ ก็มาสิงอยู่ที่คณะ ช่วยจัดเตรียมสถานที่สำหรับ
วันเปิดเทอม เห็นว่าเปิดเทอมอาทิตย์แรกจะมีรับน้องปีหนึ่งกันที่คณะก่อน
รอบหนึ่ง

ผมกวาดสายตามองไปรอบๆ ลานกิจกรรม แวบหนึ่งผมมองเลยสนามบาส
ไปหยุดสายตาที่ห้องสโมฯ เพราะเป็นช่วงกลางวันหน้าต่างห้องนั้นจึงยังเปิดอยู่
ทำให้เห็นเงาของใครบางคนเดินวนไปเวียนมา ผมแม้มริมฝีปากแน่นก่อนจะ
พ่นลมหายใจออกมาเมื่อนึกถึงสิ่งที่ไม่ควรได้ยิน

'ผมขอบอชิง'

"นี่ก็ยังไม่ได้ไปทักพี่เก่าชมรมฟุตบอลเลยนี่เนอะ"

"ไอ้แสนอย่า"

มันฟังกันที่ไหนเล่า

มันรั้งแขนผมให้ออกเดินไปทางแก๊งสโมฯ ทันทึ ผมทิ้งหัวตัวเองหนักๆ และขึ้นตัวสุดแรง แต่ก็สู้แรงไอ้เพื่อนเลวนี้ไม่ได้ ถูกมันลากจนเซ

"ปล่อยกูไอ้แสน"

"พีโดม"

ไอ้แสนตะโกนเรียกรุ่นพี่หนึ่งในสี่คนที่กำลังเดินมาทางนี้ เท่านั้นไม่พอยังโบกไม้โบกมือทักทาย ฝ่ายนั้นชะงักไปครู่หนึ่งก่อนจะมุ่นหัวคิดว่าคล้ายกับกำลังคิดอะไรบางอย่างแล้วเดินมาหยุดตรงหน้า

"อ้าวไอ้แสน"

"หวัดดีครับพีโดม"

'พีโดม' คือผู้ชายตัวใหญ่กล้ามเนื้อเหมือนพวกนักกีฬา เพราะอดีตเคยเป็นประธานชมรมฟุตบอลที่โรงเรียนและเป็นหนึ่งในเพื่อนสนิทของพีทัฟฟ้า

"มึงจริงๆ ด้วย สอบติดที่นี่ไม่บอกกันเลยนะ"

"ผมมีที่เป็นไอดอลง"

"ไม่ใช่ว่าสอบติดมาหลีหญิงหรอกนะมึง"

พีโดมแขว้มันเพราะสมัยเรียนไอ้ห่านี่มันดังในหมู่ผู้หญิงโรงเรียนข้างๆ จะตาย

"โอ้ พี"

พีโดมมองเลยไหล่ไอ้แสนมาสบตากับผม

"นี่มันได้น้องตัวเล็กที่ชอบไปเฝ้ามึงตอนซ้อมบอลใช่ปะ"

"คะ...ครับ"

ผมรับคำเพราะตอนเรียนมัธยมไปเฝ้าไอ้แสนเตะบอลทุกวัน จริงๆ ไม่ใช่เพราะอยากไปให้กำลังใจมันหรอก แต่เพราะที่นั่นมีใครบางคนมาเตะบอลกับเพื่อนเขาตลอดต่างหาก

"โตขึ้นนี่หว่า เมื่อก่อนยังตัวกะเปี้ยกเดินตามไอ้แสนต้อยๆ ตอนนี่

สูงขึ้นเยอะเลยนี่!

พี่โตมพูดยิ้มๆ

"พวกมึงนี่ตัวติดกันตั้งแต่ ม.ต้น จนเข้ามาหา'ลัยเลยเหรวอะเนี่ย"

"แหม พวกพี่ก็ติดที่นี้ยกกลุ่มนี่ครับ"

ไอ้แสนพูดซ้ำๆ จนพี่โตมร่วมหัวเราะผสมโรง

"เฮ้ยพวกมึง นี่น้องโรงเรียนเรา จำได้เปลวอะ"

พี่โตมหันไปตะโกนเรียกเพื่อนอีกสามคน ผมแม่มีริมฝีปากแน่น แล้วเนียนขยับไปหลบอยู่หลังไอ้แสน ตอนที่รุ่นพี่สามคนนั้นเดินมาสมทบ

'พี่พีท' คือผู้ชายร่างสูงใหญ่ ไส้แฉ่ง ดูเป็นผู้ชายสุ่ม

'พี่อ้าย' ตัวเล็กกว่าใครเพื่อน กำลังยิ้มให้พวกเขาและเป็นคนเดียวที่ไอ้แสนจ้องตาเป็นมัน

ส่วนคนสุดท้าย...นายกสโมฯ หน้านิ่ง ที่ไม่ว่าจะปรากฏตัวเมื่อใด ก็ทำให้ผมใจสั่นได้เสมอ

"เฮอไอ้แสนนี่ ฎูจำได้ ว่าแต่มึงรุ่นไหนนะ"

พี่พีทมองพวกผมแล้วพูดยิ้มๆ

"SS104 ครับ"

"โห โคตรห่าง พวกกูอยู่ ม.หก พวกมึงเพิ่งอยู่ ม.สาม เองมั้ง"

"ครับพี่"

ไอ้แสนตอบด้วยท่าทางสบายๆ เพราะสมัยเรียนมันค่อนข้างสนิทกับพวกรุ่นพี่

"ยินดีต้อนรับนะน้องๆ" พี่อ้ายยิ้มดาหยี

"ในฐานะที่พวกมึงเป็นน้องโรงเรียน มีอะไรปรึกษาพวกกูได้" พี่โตมตบป่าไอ้แสน

"ครับพี่"

"แล้วมึงจะไม่พูดอะไรหน่อยหรือไอ้ฟ้า"

ผมสะดุ้งโหยงแล้วก้มหน้างดูๆ เพราะพี่ฟ้าเป็นคนเดียวที่ยืนเงียบอยู่ตรงหน้าผม

